

Вартові МАГІСТРАЛІ

Видання управління МВС України на Львівській залізниці

Додаток до газети "Львівський залізничник" лютий 2007р.

“Знайшов” собі смерть на вокзалі

Заробітчанин Іван Синельник (ім'я та прізвище з етичних міркувань змінено) приїхав з Чехії на Різдвяні свята в Україну. Хоча з дружиною він давно розлучився, проте в Стрию у покинутій ним квартирі мешкав його двадцятидволітній син Микола. Останнім часом батько постійно надсилав йому гроші на ремонт помешкання. Відтак тепер сподівався побачити її оновленою і затишною. Однак, коли син відкрив двері – розчарувався. Тут майже усе було так, як і до його від'їзду. Лише замінені кімнатні двері. Це страшенно обурило батька, але він стримав свої емоції. Наближався Свят-вечір, тому скандалити було негоже.

За вечерю Іван перехилив чарку-другу і причасна злість прорвалася. – Куди ти подів сотні доларів, які я тобі надсилав? – запитав у сина. Та конкретної відповіді не почув. – Чи знаєш ти, як важко дається кожна копійка? – у відчаї продовжував він далі. Син на це лише байдуже посміхався. Така поведінка Миколи розлютила батька. Щоб не вдаватися до рукоприкладства, незважаючи на те, що було уже за північ, він вийшов з дому. У деяких вікнах ще палахкотіли різнокольорові ялинкові вогні, на вулицях де-не-де лунала коляда. Іван відчув себе самотнім. Йому захотілося родинного тепла. Вирішив податися до своїх родичів, які мешкали у сусідньому місті. Таким чином серед ночі він опинився на залізничному вокзалі.

Неспокійним був Свят-вечір і у сім'ї Онищуків (прізвище з етичних міркувань змінено). Вдень неповолітного Сергія викликали у Стрийське відділення міліції через підозру у шахрайстві. Після допиту відпустили і наказали після свят знову прибути до слідчого. За вечерю бабуся старалася заспокоїти онука. Казала, що в житті від тюрми не можна зарікатися. І якщо йому доведеться відбувати покарання, то вона приїжджатиме до нього, підтримуватиме його у бажанні виправитися і надалі жити чесно.

Перспектива сісти за ґрати не давала спокою Сергію. Він вирішив перед тюрмою відвести душу. Показав у торбинку різдвяні наїдки і серед ночі подався у світ. Шлях його також лежав на вокзал. Тут він побачив самотнього чоловіка.

Хто такий, чому у таку пору тянеться на вокзалі, чи має при собі гроші? Завдяки своїй комунікабельності і вмінню легко входити в довір'я, за кілька хвилин мав відповіді на ці питання. Зокрема, Сергій дізнався, що цей чоловік був на заробітках у Чехії. Тому йому дуже захотілося поритися у нього в кишеньках.

– Сьогодні велике свято, – сказав хлопець. – Треба його відсвяткувати. Маю з собою пампухи, шинку. Пішли у буфет купимо пляшку.

– Ходімо, – погодився чоловік. – На душі так важко, можливо, коли вип'ю, то легше стане.

Сергій не шкoduвав йому горілки. Наливав склянку за склянкою, сподіваючись, що той скоро захмеліє і “відключиться”. Однак незнайомиць виявився “бійцем” і стійко тримався. Через кілька хвилин мав прибути потрібний молодому чоловіку потяг. Часу, щоб продовжувати сплювати нового знайомого, у якого, на думку Сергія, в кишеньках, можливо, лежить не одна сотня доларів, уже не було. Недовго думаючи, він щосили вдарив його по голові. Однак і після цього чоловік втримався

на ногах. А звуки потяга, що наближався, уже було чути. Тоді Сергій вихопив ножа, яким вдома нарізав шинку і якось машинально узяв із собою, і вдарив жертву по голові і в шию. Нарешті незнайомиць впав. Тоді він вихопив у нього з кишеньки гаманець. У ньому було лише сто доларів США та тисяча крон. Із краденими грошима ускочив у потяг.

У цей час на вокзалі не було ані душі, і чоловіка, що лежав і стікав кров'ю, нікому було порятувати. На ранок від втрати крові він помер. На місце події виїхали правоохоронці лінійного відділу міліції на станції Стрий – капітан міліції Сергій Наконечний, майор міліції Олег Белінський. Вони знайшли у кишеньці в померлого закордонний паспорт. За вказаною там адресою навідалися у квартиру, де він проживав. Двері відчинив син. На їхнє запитання де батько, відповів, що у Чехії. Неправдива відповідь насторожила правоохоронців. Тому підозра спочатку впала на нього. Розглядалися й інші версії. За словами буфетниці, міліціонери склали фоторобот молодого чоловіка, який уночі купував з потерпілим горілку. У картотеці даних міліціонери отримали відповідь, що подібний молодий чоловік підозрюється у шахрайських діях. Прізвище його Онищук, звати Сергій.

Тим часом Сергій тринькав у Львові поцуплені гроші – засиджувався за гральними автоматами і у барах. Тут він заводив нові знайомства і викрадав у довірливих людей мобільні телефони та чималі суми грошей. Робив це, ніби бавлячись. Приміром, попросив у нового знайомого мобільний телефон, щоб терміново подзвонити мамі і дав йому гроші, щоб той тим часом купив цигарки. Поки власник мобільного ходив за ними, Сергій зник... Нову знайому Ірину зловив запросив у бар вокзалу станції Львів. Пригостив пивом. Потім попросив постерегти свої речі, поки сходить у туалет. Коли повернувся, запитав Ірину, чи не потрібно їй скористатися послугами громадської вбиральні. Дівчина також попросила пригледіти за її речами, а коли повернулася – ні Сергія, ні своєї сумочки на місці не виявила. А у ній, крім паспорта, було 300 доларів США та 1 000 гривень...

Після того, як Сергій у черговий раз виманив мобільний телефон у довірливого молодого чоловіка, його друзі вирішили самі знайти крадія і розібратися з ним. Правоохоронці лінійного відділу міліції на станції Львів помітили, як в одному із залів вокзалу молодик щось дуже агресивно з'ясували між собою. Їм запропонували пройти у відділення міліції. Даючи покази, хлопці вигадали якусь несуттєву причину конфлікту. Відтак міліціонери, записуючи прізвища кожного, відпустили їх додому. Сергія ж попросили залишитися, оскільки, громадянин із таким прізвищем вже перебував у розшуку...

Під час перших допитів підозрюваний у всьому зізнався. На відтворенні показав, як завдавав ударів і ножових поранень випадковому знайомому на вокзалі у Стрию. Зараз слідство займається доведенням його вини за допомогою речових доказів.

Це вбивство вражає своєю цинічністю. У ніч перед Різдвом, з яким у християнського світу пов'язані сподівання на добро, любов, краще майбутнє, молодий чоловік вчинив найтяжчий злочин – позбавив життя іншу людину.

Тетяна МАСР

Ааеєаі ñüê³ â³äđуäæаí í ү Р ð³ү Æëàäóí à

У 1991 році спалахнула балканська війна, яка розшматувала колись квітучу країну Югославію. Соціальний добробут, не закріплений політичною стабільністю, не зміг стати цементуючим чинником для багатонаціональної держави. Першою відокремилась від решти балканської міні-імперії Словенія. Щедро зросили кров'ю свої суверенітет Хорватія та Боснія. Потім стала самостійною Чорногорія. На сьогодні процес розпаду колишньої Югославії ще не завершився. Албанці, що становлять 90 відсотків населення краю Косово, рішуче налаштовані на відокремлення. Але серби, які шанують свою історію, і в думках не припускають, що можна втратити Косово.

Люди відчували ненависть один до одного

Щоб врегулювати конфлікти, забезпечити мирне співіснування громадян, у гарячі точки Югославії на початку дев'яностих років під егідою ООН були впроваджені міжнародні миротворчі війська і поліцейська місія. У її склад входять чотири українські підрозділи. Один дислокується в Боснії і Герцеговині, три – у Косово. У цих підрозділах періодично несуть службу транспортні правоохоронці. Серед них – нині виконуючий обов'язки начальника штабу лінійного відділу міліції на станції Львів, майор міліції Юрій Гладун. Він уже чотири рази побував у місцях конфліктів.

– Вперше – у 1997 році, – пригадує Юрій Яремович. – Тоді прибув у Боснію і Герцеговину, де здійснював спостереження за роботою місцевої поліції. У цей час зв'язки міжконфесійної війни були уже позаду. Зате підняв голову злочинний світ. Масово реалізувалася зброя, вибухівка, наркотики, процвітала проституція, чинилися крупні крадіжки. Люди відчували ненависть один до одного. У них ще була свіжа пам'ять про невинно замордованих рідних та близьких як з однієї, так і з другої сторони. Потрібен був час, щоб налагодити взаємовідносини між різними етнічними і конфесійними групами. Ми усіляко сприяли цьому процесові, були містком між ними. Завдяки нашим діям відчутно поліпшилася робота місцевої поліції. Вона почала краще захищати права громадян, незалежно від національності, адекватніше ставитися до них.

Місцеве населення дружно ставилося до нас

Друге миротворче відрядження Юрія Гладуна також було у Боснію і Герцеговину. Тривало воно з початку 2000-го до кінця 2002-го року. На цей раз перед ним стояли інші завдання. Спочатку займався навчанням міжнародної поліції, її підготовкою до виконання службових обов'язків. У нагоді стали: досконале знання англійської мови, нормативних актів ООН, за якими працює міжнародна поліція, особливостей місцевого законодавства, попередній миротворчий досвід. Відтак, він доступно розповідав своїм колегам з різних країн про ситуацію в країні, про напрямки миротворчої роботи.

– Місцеве населення дружно ставилося до нас, – продовжує розповідь Юрій Яремович. – Відчувалося, що міжнародні миротворці мають авторитет, їм довіряють і покладаються на їхню допомогу.

Серби та албанці живуть тут, ніби у різних світах

Тривожно було у Косові. Всюди можна було бачити бронетранспортери, колючий дріт, спеціально навчених собак, вояків у бронжилетах та касках. Дороги були перекриті. Перевіряли кожну машину на наявність зброї та наркотиків. Серби і албанці тут живуть, ніби у паралельних світах. Одні ідуть до мечеті. Інші – до православної церкви, яку охороняють миротворці. Албанці живуть за великими мурами. Серби – у більш відкритих будинках. Тут часто відбуваються демонстрації албанців. Вони вимагають проведення референдуму, відмови від переговорів із Сербією, висловлюють свою незгоду з міжнародним планом вирішення косовської проблеми. Демонстранти нерідко закидають вартових порядку камінням, пляшками і намагаються прорватися через зведені поліцейськими барикади. Приміром, одного разу обурений натовп оточив регіональні штаби міжнародної і місцевої поліції, які знаходяться в одному приміщенні. Полетіло

каміння... Начальник штабу дав команду вишикувати перед будівлею у шеренгу всіх поліцейських, щоб не дати бешкетникам далі просуватися і нищити майно. У момент, коли стояв віч-на-віч з емоційно збудженими людьми, які щось грізно на своїй мові вигукують і невідомо, як поведуть себе далі, особливо чітко усвідомив важливість перебування тут миротворчої місії. У цій ситуації розрядили обстановку міжнародні військові, що прийшли нам на допомогу. Вони кинули між нами і натовпом колючий дріт.

Ті, що сідали на лаву підсудних, для натовпу ставали національними героями

Перше моє відрядження у Косово було чотири роки тому. У місті Приштині, яке є столицею краю, мені доручили виконувати обов'язки начальника служби з охорони судових органів і прокуратури та забезпечення виконання судових рішень. Оскільки на початку конфлікту все державне керівництво в краї здійснювали представники міжнародної спільноти, то були можливими прояви незадоволення та саботажу. В першу чергу це могло стосуватися правових органів, які розглядали різноманітні порушення. Наш підрозділ охороняв суди трьох категорій – обласний, міський і загальний. Коли у них розглядалися справи категорії А, тобто військових злочинців, то охорона була посиленою. Біля будинків Феміди часто збирався натовп, для якого ті, що знаходилися на лаві підсудних, були національними героями... Варто додати, що судові процеси у таких справах тягнуться місяцями, а то й роками.

Собака Чак винюхав 4 кілограми героїну

За останні десять років Юрій Гладун в Україні буває дуже мало часу. В 2006 році його знову відрядили у Косово. На цей раз у місто Гниляни, де дислокувався український кіннологічний підрозділ. Він був заступником командира цього підрозділу, начальником штабу. Юрій Яремович пригадує: «Одного разу ми отримали інформацію, що у визначений час з Македонії у Косово має незаконно надійти велика партія наркотиків. Щоб виявити її і конфіскувати, організували оперативну групу, у складі якої були кіннологи з собаками. При обшуку одного з автобусів, який курсував із Стамбула у Приштину, собака Чак виявив 4 кілограми 350 грамів героїну. Знаходився він у стінках картонної коробки. Усередині ж були пляшки з дезодорантом, який мав нейтралізувати запах наркотиків.

На початку міжнародної місії у Косово там було дев'ять іноземних спецпідрозділів. На сьогодні їх чотири – український, польський, румунський і пакистанський. У разі потреби, їхня робота координується. Приміром, коли проводили акції із затримання військових злочинців – усі підрозділи діяли разом. Кожен з них у різних місцях виконував свою функцію. Таким чином вдалось затримати шістьох злочинців, яких звинувачували у вбивствах місцевого населення.

Поки міжнародна спільнота не знайде рішення...

На сьогодні косовський вузол залишається нерозв'язаним. Очевидно, що нашим міліціонерам ще доведеться брати участь у миротворчій місії в цій гарячій точці. Юрій Яремович каже, якщо буде наказ, то він готовий виїжджати туди знову і знову.

Мирослав БУРКОВИЧ

